

There and back again

Preken 4. søndag etter pinse, 20. juni 2010

Prekentekest: Lukas 15,11-32

Hva er det som skal til for å leve et lykkelig liv? Det var kanskje det han ville finne ut, denne karen som tok med seg arven sin og dro hjemmefra. Vi får høre at faren hadde mange tjenere og arbeidere som jobbet hos ham, så han var nok en ganske rik mann. Dermed blir det en del penger ut av arven også. Er det forresten flere av dere som får en litt ekkel smak i munnen når dere hører om en som krever farsarven før faren er død? Er ikke det omtrent det samme som å si til faren at ”Jeg skulle ønske at du var død, for jeg vil så gjerne ha alle tingene dine?” Uansett, faren gir ham det han ber om. Han forsøker ikke å holde sønnen tilbake. Så legger gutten på tur, ut i verden, for å finne seg selv.

Det å flytte ut hjemmefra og prøve å finne seg selv, det er en sunn og naturlig prosess i alle menneskers liv. Dere som sitter her med dåpsbarn i dag, dere kommer til å oppleve om noen år at barna begynner å frigjøre seg, og at de mer og mer vil være sjef over sine egne liv. Det er sånn det skal være, vi skal ikke være hos foreldrene våre for alltid. Det virker som om faren i fortellingen vår også vet det, for han lar sønnen få gjøre sine egne valg.

Og det er sånn Gud har skapt oss. Han har gitt oss fri vilje, og han lar oss få velge selv hva vi vil gjøre med livene våre. Gud er ingen dukketeatermann som sitter og trekker i tråder for å styre oss, som en annen Pinnochio. Gud har enorm respekt for oss, og han prøver aldri å tvinge noen til noe. Hvis du har lyst til å gjøre dumme ting med livet ditt, så respekterer Gud ditt valg. Noen ganger tenker jeg at jeg skulle ønske Gud kunne ha grepet inn litt mer aktivt, og styrt noen mennesker mer slik jeg synes det ville være riktig. Men Gud lar oss styre oss selv. Han har gitt oss livet i gave, og det er opp til oss hva vi velger å gjøre med det.

Men: Dette betyr ikke at Gud ikke bryr seg om hva vi gjør. Han vil at vi skal gjøre gode valg. Derfor har han gitt oss Bibelen, som sier ganske mye om hvordan det er lurt å leve. Og ganske mange mennesker kan si av erfaring at hvis vi prøver å leve etter det som står i Bibelen, så får vi det faktisk godt!

Gutten i vår fortelling brød seg ikke så mye om gode råd. Han ville finne seg selv på egen hånd, men i stedet fant han et miljø med fyll og festing og prostitusjon og umoral. Dette var sikkert veldig spennende for en ung gutt som så langt ikke hadde sett så mye av verden. Det ble bare så utrolig kjipt idet pengene tok slutt. Det var ikke så mye å ta seg til, han hadde ingen mat, intet sted å bo, ingen venner som brød seg om ham, ingen kvinner å søke trøst hos. Så får han jobb som grisepasser, da. Og lønnen hans? Jo, han kan få litt av grisematen. Når vi dessuten vet at griser er urene dyr for jødene, så skjønner vi at dette ikke var særlig stas.

Gutten ville finne seg selv. Han fant til slutt en grisebinge. Og der i bingen, står det, der

kom han til seg selv. Jeg vet ikke helt om det å finne seg selv er det samme som å komme til seg selv, men det ligner i hvert fall. Han fant seg selv i grisebingen. Og det han fant, var minner om et barndomshjem hvor han hadde hatt det godt. Det var minner om faren og moren og storebroren, mennesker som han var glad i. Han kom til seg selv, og han kom til at han skulle ha blitt værende der han kom fra.

Egentlig var denne gutten veldig heldig. Han ble kjørt så langt ned at han skjønnte at her måtte noe gjøres. Og han var tøff nok til å gjøre det. Han vendte tilbake dit han kom fra. Og han fikk en mottagelse som overgikk alt han hadde ventet seg. Riktignok la det en demper på stemningen at storebror nektet å være med på festen, men det viktige var at faren tok imot gutten sin igjen. Han som hadde håpet å kanskje få være en tjener, han opplever å bli hedersgjest på en stor feiring.

Hele denne fortellingen sier oss noen fantastiske ting om hvordan Gud er. Fem barn er døpt i dag. De fem er blitt Guds barn i dag. Guds familie er blitt deres familie, og fellesskapet i kirken er blitt deres hjem. Hvis du er døpt, så skjedde det samme med deg den gangen, du fikk tilhørighet i Guds familie, som Guds barn. Men, som jeg sa, Gud har stor respekt for dine valg. Han vil aldri forsøke å holde på deg med makt. Hvis du vil, så står du fritt til å forlate Gud. Han tvinger aldri noen til å være hans barn. Han vil ikke hindre deg hvis du heller vil stikke av og prøve å finne deg selv andre steder. Det er bare det at det blir verst for deg selv. Hvis du stikker av fra Gud, da stikker du av fra frelsen. Det hjelper ikke om du ble døpt en gang, hvis du senere har valgt å forlate Gud. Livet uten Gud kan virke ålreit en stund. Men uten Gud mister du det evige livet.

Heldigvis er Gud som faren i denne fortellingen. Hvis du har rotet deg bort fra Gud, så kan du når som helst komme tilbake igjen. Han står ikke med pekefingeren, slik mange tror, han står med åpne armer. Alt galt du har gjort, det har Jesus tatt straffen for da han døde. Hvis du har tatt imot tilgivelse fra ham, da har ikke Gud noe å kjeft på deg for. Hvis det skulle dukke opp en storebror eller en annen som nekter å ha noe med deg å gjøre på grunn av den du er eller det du har gjort, så ikke bry deg om ham. Vi er dessverre ikke like flinke til å ta imot hverandre og inkludere hverandre, så storeboren i fortellingen her kan være et eksempel til skrekk og advarsel for oss alle. Det viktige er uansett at Gud vil ta imot deg samme hva. Veien til Gud er åpen, spørsmålet er bare om du har lyst til å gå den.

Ære være Far og Sønnen og Den hellige ånd, som det var i begynnelsen, så nå og alltid og i all evighet. Amen.